O căsătorie nepotrivită

O căsătorie nepotrivită

(Scrisoare de la o prietenă către o credincioasă aflată în pragul încheierii unei căsătorii cu un necredincios)

„Dar, daca se găseşte un înger mijlocitor pentru el (pentru om), unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu se îndură de el şi zice îngerului: «Izbăveşte-l, ca să nu se pogoare în groapă!» " (Iov 33.23-24).

21 august 1830

Iubita mea soră,

Am primit scrisoarea ta ieri seară şi nu vreau să întârzii nici o zi în a-ţi răspunde, pentru că m-am gândit mult la împrejurarea în care te găseşti.

Poziţia ta este una dintre cele căreia i se pot aplica aceste cuvinte: „Plângeţi cu cei ce plâng". Nu împărtăşesc modul tău de gândire în acest caz.

Ştiu ce înseamnă să renunţi la cineva mult iubit, dar cunosc şi pacea care urmează acestui sacrificiu, când inima sfâşiată este în sfârşit în stare să se supună, abandonându-se în braţele Iubirii eterne, zicând: „Fii chezaşul meu!"

Oricât de dureroasă ar fi lipsa aceasta, ea este scurtă şi uşoară în comparaţie cu ceea ce ar fi dacă lucrul s-ar înfăptui.

Sau te-ai gândi să-L urmezi pe Hristos căutând să mai placi lumii? Ai aştepta un adevărat suport de la un om care nu are Duhul lui Hristos?

Nu-ţi este plăcut, dar vorbesc de domnul M., care şi-a întemeiat mari speranţe pe unirea cu tine, de un necredincios - pentru că el nu este acum credincios - deci nu poţi deloc să contezi pe aparenta sa nelinişte, în legătură cu „singurul lucru necesar".

Trebuie să ştim că există o ură înrădăcinată în inima omului nenăscut din nou; cu toate că de la distanţă admiră religia lui Hristos, lui nu poate totuşi să-i placă să fie în contact cu aceasta în toate amănuntele vieţii sale; el nu poate suporta ca acesta să fie subiectul conversaţiilor şi ţelul oricărui gând, al oricărui cuvânt şi al oricărei fapte. Nu numai din experienţă spun aceste lucruri, ci şi din Cuvântul lui Dumnezeu; şi tot ceea ce văd, draga mea prietenă, îmi întăreşte convingerea că nu se poate face deloc caz de convertiri făcute prin iubire firească.

Eu nu spun că la dl. M. este vorba de ipocrizie, dar spun că iubirea lui afectivă înşală complet. Când greutăţi inegale vor fi puse în balanţa afecţiunilor, un taler va urca în aceeaşi proporţie în care va coborî celălalt.

Ai putea tu să fii fericită, să te bucuri de promisiunile gloriei lui Hristos gândindu-te că acela care îţi este mai drag decât propriul tău suflet nu are nici o parte la aceste promisiuni, că este fără Dumnezeu şi deci fără speranţă în lume? Nu ar fi bucuria ta motivul celei mai mari dureri pentru tine?

Este acest tablou prea încărcat? Vai, nu!

De câte ori adesea femeia credincioasă nu a suportat persecuţii, o diminuare treptată a afecţiunii, un conflict continuu între datoriile spirituale şi cele temporare, privarea de toate mijloacele de har, până când, în sfârşit, obligată să se supună voinţei aceluia de la care se aştepta la înţelegere, vede slăbindu-i-se toate legăturile, dând intrare în viaţa ei unui potop de nenorociri...

Din partea unui vrăjmaş ai putea să suporţi orice, dar ce rupere de inimă dacă totul vine din partea soţului tău, a ghidului tău, a prietenului tău cei mai intim, a aceluia de la care te-ai aşteptat să primeşti sfaturi bune şi cu care sperai să poţi merge împreună la casa lui Dumnezeu!

Ai vrea să-l înşeli pe dl M. şi să-i răstorni fericirea? Poate că-mi vei răspunde: «Oh! Dacă l-ai cunoaşte pe M., n-ai vorbi aşa, el nu poate înşela, e aşa de sincer...».

Eu cred şi nu gândesc deloc că este ipocrit. Din cele ce am auzit vorbindu-se de el, îl consider amabil şi chiar foarte pregătit. Dar, dacă tu ai aşteptat consimţământul tatălui tău pământesc, de ce nu l-ai aştepta şi pe cel al Tatălui Ceresc? De ce n-ai aştepta ca bunele intenţii şi dispoziţii ale lui M. să sfârşească prin întoarcerea sa la Dumnezeu şi ca dorinţa sa după adevăr să-l ducă la credinţă? - pentru că eşti sigură că el este în atenţia lui Dumnezeu ca să-l aducă la El, şi aceasta prin intermediul tău.

Dar, draga mea, unde este acum judecata ta? Ai fost condusă de sfatul lui Dumnezeu?

Nu-ţi aminteşti a cui este opera oricărei convertiri? Îţi cere Dumnezeu să faci răul, ca să poată El să facă bine?

Dacă te-ai fi căsătorit cu M. înainte de a-L cunoaşte pe Domnul, ai fi putut spera ca rugăciunile tale în favoarea lui să fie ascultate. Dar acum, când ochii tăi sunt deschişi, nu ar însemna că acţionezi pe baza unei presupuneri foarte vinovate, unindu-te cu el în speranţa că, deoarece tu nu te-ai conformat voii lui Dumnezeu, Dumnezeu Se va conforma voinţei tale?

Ai putea spune: „Dar Domnul nu mi-a interzis".

Am cercetat din nou 1 Corinteni 7 şi persist în gândul că este pozitiv asupra acestui punct. Adu-ţi aminte că nu este nici o stare intermediară între credinţă şi necredinţă. Citeşte Romani 8 şi vei vedea că cei ce sunt fireşti nu umblă după îndemnurile Duhului, după cum cei ce sunt spirituali nu mai umblă după îndemnurile firii.

Deci, dacă nu se văd în viaţa lui M. semnele scripturistice care îi caracterizează pe cei ce umblă după îndemnurile Duhului şi cărora le aparţin în mod exclusiv promisiunile Domnului, atunci el este un om firesc şi trebuie să fie considerat de cei credincioşi ca fiind încă în necredinţă.

Numără de câte ori israeliţii sunt îndemnaţi să nu se amestece cu naţiunile, de teamă să nu înveţe obiceiurile lor rele şi de câte ori au fost ei pedepsiţi pentru acest păcat.

Ai fi tu mai puţin vinovată decât ei dacă ţi-ai lua drept ghid, sfătuitor, prieten, depozitar al gândurilor tale, al bucuriilor şi întristărilor din viaţă, pe un om care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu şi pe care te-ai angaja să-l asculţi? Crede-mă, un astfel de om nu s-ar lăsa învăţat de soţia sa.

Nu este oare poporul lui Dumnezeu considerat în toată Biblia ca un popor deosebit şi separat de lume? De asemeni, care a fost efectul căsătoriilor pe care le-au încheiat cu necredincioşii? Citeşte cărţile Ezra şi Neemia.

Solomon, în toată înţelepciunea sa, a putut el să-şi aducă nevestele pe calea cea bună? Nu s-a întâmplat tocmai contrariul, fiind el însuşi condus de ele să facă răul? Natura omenească nu s-a schimbat de atunci!

De ce spune David atât de des că nu vrea nici să cunoască şi nici să aibă în casa sa dintre aceia care nu aparţin Domnului? De ce îi priveşte el ca pe nişte vrăjmaşi? De ce declară el că nu vrea să se întovărăşească decât cu aceia care se tem de Dumnezeu? Lumina şi întunericul se potrivesc astăzi mai bine decât altădată? De ce apostolul Pavel ne sfătuieşte să nu ne căsătorim decât „în Domnul"? Domnul este Cel care a stabilit poziţia ta actuală şi El poate să fie glorificat în tine, pe care te-a răscumpărat cu un preţ. Tot El este Cel care-ţi interzice unirea proiectată de tine.

Nu am nici o speranţă că vei lua ceva în considerare din tot ce îţi spun şi chiar mă tem că tot ceea ce îţi scriu aici va fi citit într-o zi de M. Dar nu am spus nimic împotriva lui, în afară de faptul că el nu este în prezent un copil al lui Dumnezeu, ceea ce tu singură recunoşti. Eu nu contest că într-o zi el poate să devină o lumină strălucitoare. Dar, fie că aceasta se va întâmpla sau nu, eu nu persist decât în convingerea că ai lucra cu cea mai mare îndrăzneală dacă te vei căsători cu el, aşa cum este acum. Îmi scrii că el este întristat.

Când am văzut că este inutil să-ţi răspund, m-am rugat deseori pentru tine; dar raţionamentul tău în această privinţă este ciudat: tu eşti hotărâtă să mergi în foc, apoi îmi ceri să mă rog ca să nu arzi. Ce ai spune despre mine dacă m-aş risipi în lume şi apoi să-ţi cer să te rogi ca să nu fiu dusă în ispită? Ştii că Domnul a spus: „Dacă Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele" şi oricât ar fi de greu pentru fire, mai bine să tăiem o mână sau să scoatem un ochi, decât să ardem, şi tocmai la aceasta suntem chemaţi. Aceia care nu sunt gata să abandoneze tot ce au pentru „a-şi lua crucea şi a-L urma" nu sunt demni de El.

Ce teribilă încercare a fost pentru Avraam să-l sacrifice pe fiul său Isaac! Ar fi arătat el dragoste pentru Dumnezeu dacă ar fi zis: „Eu nu pot să fac lucrul acesta, dar mă voi resemna dacă Dumnezeu Însuşi mi-l ia"? Dovada credinţei tale trebuie să fie mai preţioasă decât aurul pe care îl încerci în foc; şi, ca să arăţi supunere în faţa voii lui Dumnezeu, trebuie să-ţi abandonezi idolul. Dacă îmi vei spune că ţi-ai dat consimţământul, eu nu pot să consider aceasta decât ca o capcană lumească. Ai făcut o promisiune pe care nu aveai dreptul să o faci. Domnul Isus spune: „Dă-Mi inima ta". Domnul M. de asemenea spune: „Dă-mi inima ta". Domnul Hristos spune: «chiar dacă-Mi dai timpul tău, talentele tale, toate lucrurile tale, acestea nu sunt nimic fără inima ta!» Domnul M. spune acelaşi lucru. Şi tu răspunzi: „Vreau să v-o dau la amândoi". O, adu-ţi aminte, te rog, de Acela care a spus: „Pot doi oameni să meargă împreună dacă nu sunt învoiţi? Alegeţi cui vreţi să slujiţi!"

Poţi să răspunzi prin comportarea ta: «Doamne, Tu cunoşti toate lucrurile, ştii că Te iubesc». O, ce bine a cunoscut El ce suntem!

Este atât de plăcut să iubeşti şi să fii iubit! Şi, pentru că suntem ai lui Hristos, să bem împreună din sursa dragostei eterne până când vom intra în acest ocean de dragoste fără fund şi fără maluri şi când Dumnezeu însuşi ne va arăta pe harta timpului linia dragostei pe care a trasat-o fiecăruia din paşii noştri în traversarea acestei sumbre şi oribile pustii. Ne vom mira atunci că am putut ezita în faţa unui cuvânt atât de solemn: „El, care, în adevăr, n-a cruţat pe propriul Său Fiu, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va dărui, de asemenea, toate împreună cu El? " (Romani 8.32).

Eu sunt draga mea, ca întotdeauna, sincera şi devotata ta prietenă - T. A. P.

(Această scrisoare a fost expediată acum aproape 180 de ani, dar cuvintele ei răsună cu putere şi în zilele noastre).

(extras din Le Mess. Ev., 1932)

clickbible.org